

HEGYMEGI FLÓRA

A hazugság a meg nem történt igazság

Már nem gondolok úgy rád
mintha volna kire
már nem félek eltelni a tétlenséggel
megtanultam jóllakni idővel
a csendekkel magházamba visszabújva
rájöttem a felfalt gyümölcs mindig vétlen
ahogy a sarkok nőnek össze a sötétben
összehúztam beszámozott pontjaim –
A hidegzuhany alól ha kilépek nem fázom
a küszöbön átbukó tájmoraj
patyolathiánya immár idegen ül.
Sokszor vagyok úgy
hogy bár ne lennék magamban
de semmi nem bizonyítja
hogy máshol nyugodtan lehetnék.
Mert úgy mozdulni nem lehet
hogy végleg el
pedig akár meg is történhet:
Ugyanazt a csomós tésztát kevergeted
nagyanyád receptjét
majd nem figyelsz
és odaég egy pillanat –
Csak rajtad múlik el az élet.
Nincs ami nincs hiába annak
elefántfüleit legyezi a szél
ne keresd az ágyad alatt
onnan már rég kimászott.
Toldozott-foldozott viszonyaidban
felfénylik néha neve mása
bár levegős lényegén rágódni
kölnívízben érlelt méla mámor.
Minek is nevezted? Idill?

Tömés alá rohadt fog
gyökértelen is míg élsz
örökké fájni fog.

És folyton oson a szűkség
idül az állapot változás
vég nélkül járom körbe
magam maradok
közhelytartója
megkopott címkéjű
iszonyoknak
lassan kiderül

ahogy a körfolyosón
hördülő gangember
lázongó hajnal
hasadáson keresztül néz.

Legfeljebb

Szétzilált kontúrok között vagy
csak töltelék
nem tudod mikor
hagytad el magad mögötted
vannak ezek a látnivalók
mik előtérül fordulnak be
fényük szemet bántó s mégis te
hegyeket mozgatsz meg
hogyan csak téged bántsanak.
Már nem az a virág vagy mit
bárhon meggyökereztet a harmat
hagymaszoknyád alatt befúj a szél.
Hanyag fércelésed fonákjába
ha akarok könnyen belehurkolok
s hiába gombostűzted fel előre
kevert anyagára a jelent
pártatlan fénytörésed
nem könnyezi tenger.
Látszólag kitisztázni
indigó-napjaid
rossz cipőben hegymenet
csak épp lényege
a közös ég alatt
állhatatlanok göngyölege marad.
Jelszavaid kimondatlan
tettek beforrnak
ami fáj belül reked újra
de a mély visszabeszél
és az sem segít
ha szemgödrödbe
fölös legek aljára
újabb számolatlan tényleget ültetsz.
Kihajt?
Mert ha csírájában öled el
később nem ölel
körül nem jár
nem törleszkedik kulcsként kezdedhez.
El kéne égni
azzal a csipkebokor-lánggal
horizontot szelni széttárt karokkal
vagy legalább
agyonmosott szösös éjbe
teljes testtel beledőlni.

Csontsűrű ködök
láblógatva ülnek hangodon
de a hang nem társ
magával nem visz dűlőre
tőle kő kövön megmarad.
Tetszélettal holtversenyt futsz
ha előbbre jutsz egyáltalán
a vasalt úton egyre feljebb
és legfeljebb
gyomrodból a követ
anyjának visszaadod
karjaiból ottfeljtett csended
most már kitépheted.